
Comentaris al dia

L'Indapamida en la malaltia de Raynaud

Llegim que aquest medicament, usat com a anti-hipertensiu, féu desaparèixer el Raynaud d'un hipertens que el prenia. En conseqüència ha estat prescrit a 15 malalts de Raynaud en 11 dels quals la síndrome ha desaparegut i en 3 ha millorat notablement. En l'altre fracassà. L'efecte no és sorprenent perquè la Indapamida atenua la reactivitat de la paret arterial davant els agents vasopressors.

La dosi adequada és de 2,5 mg (un comprimit) cada dia.

En els normotensos la pressió no baixa.

El tractament anticoagulant de llarga durada

Avui és molt criticat: la seva eficàcia, discutida, i les seves complicacions hemorràgiques considerades com un risc gairebé excessiu. Per això és interessant de recollir l'experiència d'una consulta hospitalària especialitzada a través d'un bon període d'observació i sota unes condicions rigoroses. És el que ha fet HEURTIN, de l'Hospital Boucicaut de París, en la seva tesi doctoral.

Els malalts estudiats han estat 146, tractats amb antivitamina K durant un període de 12 a 144 mesos (mitjana: 44 mesos). El conjunt representa 538 anys-malalt. Les indicacions del tractament han estat les clàssiques: per ordre de freqüència, cardiopatia isquèmica, fibril·lació auricular, aterosclerosi ocliterant de les cames, flebopaties tromboembòliques, pròtesis valvulars. Les contraindicacions reglamentàries han estat respectades, sobretot la hipertensió diastòlica (Mn igual o superior a 12).

El tractament ha implicat la determinació mensual de la protrombinèmia (sempre pel mateix laboratori) i l'adaptació del tractament a aquests resultats pel mateix metge.

El 70 per 100 dels tractaments es poden retenir com adequats perquè la protrombinèmia s'hi ha mantingut entre 25 i 35 per 100. Han estat observades 78 hemorràgies. Per ordre descendent de freqüència: epistaxis, hematúries, enterorràgies, gingivorràgies, hematomes, equimosis i petèquies; i com a molt rares (1 sol cas) hematèmesi, hemòptisi, metrorràgia, i hematoma conjuntival. En la meitat d'aquests casos, l'hemorràgia ha sobrevingut entre la 2.ª i la 5.ª setmana de tractament amb protrombinèmies situades entre 15 i 24 per 100. Tot plegat representa un incident hemorràgic per 7 anys-malalt de tractament. Les hemorràgies importants que han aconsellat la suspensió definitiva del tractament han estat només tres.

La conclusió que en resulta és que el tractament anticoagulant amb antivitaminas K no és perillós quan és ben menat, però així i tot no sempre s'aconsegueix que sigui vàlid perquè en un 30 per 100 dels casos assajats no s'ha aconseguit de mantenir la protrombinèmia a un nivell satisfactori i estable.

Un nou càrrec contra el tabac

Ve d'Abidjan (Costa de Vori). Allà, com en tots els països africans negres, el càncer de bronqui era excepcional, però al compàs de l'entrada de costums occidentals —concretament de l'ús del tabac— s'ha anat fent més i més freqüent.

Una unitat de bronco-pneumologia en recollí 13 casos entre 1962 i 1972; però entre 1972 i 1976 n'ha recollit 86, sense que això es pugui atribuir a una millora dels sistemes de detecció que no han experimentat cap canvi, com tampoc el radi d'acció de la unitat.

La relació amb el sexe és taxativa: 81 dels 86 malalts són homes. L'edat cim és de 45 anys (esperança de vida a la Costa de Vori: entre 37 i 40 anys). Quant a la professió, les més exposades són la dels pagesos i la dels comerciants i artesans. Però, la relació més contundent és amb el tabaquisme. El 85,3 per 100 dels cancerosos són fumadors, mentre que la freqüència de l'hàbit entre els no cancerosos d'edats iguals no arriba al 25 per 100. Notem encara que la distribució de la freqüència cancerosa entre homes i dones correspon exactament a la diferència entre fumadors i fumadores. És interessant també que el sistema tradicional d'usar el tabac a la Costa de Vori és el de fumar-lo en pipa, mastegar-lo o polsar-lo. El cigarret no hi arribà fins el 1920, però el seu consum ha crescut ràpidament els darrers 20 anys.